

Winterwunder

MARLEEN SCHMITZ

Marleen Schmitz

WINTERVLINDER

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 978 94 0190 213 7
ISBN e-book 978 94 0190 214 4
ISBN Grote Letter 978 94 0190 378 3
NUR 344

© 2014 Uitgeverij Zomer & Keuning, Utrecht

Omslagontwerp Villa Grafica

www.marleenschmitz.nl
www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Hoofdstuk 1

Maja zet een stapel vuile borden op het aanrecht en legt het bestek ernaast. ‘Nog wat werk voor je,’ zegt ze luchtig tegen de afwashulp. Dzjengis antwoordt met een grom. Maja doet alsof ze het ontevreden geluid niet hoort.

Het is kwart voor elf, alle ontbijtgasten zijn de deur uit en de ontbijtzaal moet worden opgeruimd. Maja verdwijnt weer met een leeg dienblad de zaal in. Daar blijft ze ineens verrast staan. Tegen het licht van de ochtendzonnentekent zich een bekende gestalte af. Is dat haar zus? Maja knippert met haar ogen. Ja, het is Isolde.

Maja loopt naar haar toe. ‘Wat kom jij op mijn werk doen? Is er iets?’

Isolde lacht. Zonnestralen leggen een extra glans over haar lange, honingkleurige haar en de koperen knopen van haar jasje schieten kleine vonkjes als ze zich beweegt. ‘Een speciale reden, een héél speciale reden!’

Snel bestudeert Maja het gezicht van haar zus. Isoldes ogen glanzen en om haar mond ligt een gelukkige glimlach. Zou het eindelijk zover zijn?

‘Is het... ben je... zwánger?’ Maja spreekt het laatste woord heel zacht uit. *Zwanger*. Dat woord is in de afgelopen jaren zo beladen geworden, dat Maja het nauwelijks nog in de mond

durft te nemen.

‘Já!’ klinkt het juichende antwoord. Isolde zingt het meer dan dat ze het zegt.

Maja knuffelt haar zus. ‘Ik ben zo blij voor je. Voor jullie allebei. Geweldig. Je wordt vast een fantastische moeder. Wat zei David? Kom, ga zitten, vertel.’ Ze trekt haar zus enthousiast mee naar een leeg tafeltje.

Isolde kijkt haar overgelukkig aan. ‘Zwanger, ja. Ik kan het haast niet geloven, de test was positief. Ik kom net uit het ziekenhuis. Ik heb David gebeld, maar zijn telefoon stond uit en omdat ik het aan iemand kwijt moest, ben ik naar jou gekomen.’ Isolde legt haar handen op haar platte buik. ‘Ik ben zwanger,’ zegt ze meer tegen zichzelf dan tegen Maja. Ze richt zich weer naar Maja. ‘Ja echt, de gynaecoloog heeft het bevestigd!’

De beide zusjes kijken elkaar aan, zwijgen even en beginnen dan gelijktijdig te praten.

Min of meer onbewust observeert Maja de slanke gestalte van haar zus.

‘Ha, ha, nee, je ziet er nog niets van,’ zegt Isolde. ‘Maar het is echt waar.’

‘O, Iso, ik vind het geweldig, helemaal geweldig! Hoever ben je nu? Wanneer wordt het kindje geboren? Is alles goed?’

‘Ik moet het heel rustig aan doen. Héél rustig. In elk geval tot het eitje goed is ingenesteld. Wat vroeg je nog meer? Wanneer? Over zevenendertig weken.’ Isolde lacht. ‘David? Nee, die weet het nog niet. Hij weet natuurlijk wel dat ik op controle moest, maar ik heb hem niet gezegd dat ik over tijd was. Het is al zo vaak misgegaan...’ Haar stem beeft.

Maja ziet de angst in haar ogen. ‘Kom op. Vertrouwen hebben. De gynaecoloog houdt je prima in de gaten. Dit is een champagnemoment. Zullen we? Ik ben bijna klaar met werken.’

Isoldes telefoon begint te rinkelen. Ze kijkt op het schermpje. ‘Het is David,’ zegt ze blij.

Terwijl Isolde met haar man belt, stapelt Maja de laatste vuile

vaat op het dienblad. ‘Je neemt de rest van de dag vrij?’ hoort ze Isolde zeggen. ‘Ja, dan kom ik ook naar huis. Ja, ja, nu direct.’

‘Ga maar gauw!’ zegt Maja. ‘Maak er een mooie dag van.’

Ze neemt afscheid van haar zus en kijkt haar na. Isolde is eindelijk zwanger! Licht als een veertje danst ze de trappen van het hotel af. Als Isolde nog even omkijkt voordat ze in haar blauwe autootje stapt, zwaait Maja vrolijk naar haar.

Nu gaat de wens van haar zus eindelijk in vervulling. Na vier jaar hoop en wanhoop. Maja herinnert zich het eerste moment nog goed. Met zijn tweeën liepen ze door de stad. Voor een fotowinkel met prachtige portretten in de etalage was Isolde blijven staan. ‘Kijk, mooi hè?’

Ze wees niet naar het oogverblindend knappe bruidje, maar naar een vader-met-zoontjefoto.

‘David.’ In de toon waarop ze de naam van haar man uitsprak, klonk zo veel verlangen door dat Maja haar aanstaarde.

Isolde lachte. ‘Ja, ik wil ook zo’n foto van David. En die krijg ik ook.’ De blik in haar ogen veranderde. De luchtige vrolijkheid verdween en er kwam iets warmes, iets serieus voor in de plaats. ‘Mijn leven wordt anders,’ had ze daarna gezegd. ‘Ik ben gestopt met de pil. David en ik willen heel graag een baby’tje. En jij bent de eerste die het mag weten.’

Ontroerd had Maja haar zus omhelsd. Haar keel voelde dik aan toen ze Isolde geluk wenste.

Impulsief had Isolde haar de winkel in geduwd. ‘Ik wil een nieuwe chocoladefoto.’

Een chocoladefoto was gewoon een foto waar ze samen op stonden. Dat was iets wat zoetekauw Isolde als kind had verzonnen. Donkere Maja was puur en Isolde, met haar goudblonde haar en lichtbruine ogen, was melk.

Toen ze voor de grote spiegel stonden zei Isolde: ‘We zijn nog steeds puur en melk, zie je dat?’

Puur en melk, ze hadden erom gelachen. Ja, ze waren anders, maar ze leken ook op elkaar. Ze hoorden bij elkaar.

En nu wordt Isolde moeder. Maja's handen leggen automatisch schone tafellakens neer en schuiven stoelen bij. Ze durft nog niet voor de volle honderd procent blij te zijn. Er kan zo veel misgaan. Zeker bij Isolde. Haar gedachten springen van het ene naar het andere scenario. Van wit naar zwart, van zon naar schaduw.

Als ze na haar dienst door het park naar huis fietst is de hemel blauw, op een paar bloemkoolwolken na. De warme zomerzon lost haar sombere gedachten op.

Maja mindert vaart om de zwierige zwaai waarmee een visser zijn hengel in de vijver uitwerpt te bewonderen. De dobber plonst zacht in het water. Voordat de kringen de oever hebben bereikt, is ze er alweer voorbij. Een opa en zijn kleinzoon voeren stukjes brood aan de eenden. Een vrouw in een gebloemd jurkje draagt een plastic boodschappentas waar een palet aan kleuren doorheen schemert, een rode paprika, een bloemkool, sinaasappels en bananen.

Isolde is in verwachting; wat kan het leven mooi zijn!

Thuis zet ze haar fiets tegen de gevel en klopt op het raam. Geen beweging. Jammer. Dan is Giel niet thuis. Ze maakt een kop thee en een boterham en gaat ermee buiten op het bankje zitten. Hun tuintje is piepklein. Net groot genoeg voor Giels apparatuur, een kleine border en een groentehoekje. Ze plukt een bijna rijpe tomaat en bijt erin. Het schoonmaken van de badkamer moet maar even wachten. En haar Franse huiswerk ook, beslist ze loom als ze klaar is met eten. Langzaam doezelt ze in.

Ze wordt wakker van ruziënde vogels in de eikenboom van de achterburen; de houtduif en de kraai vinden allebei dat ze evenveel recht hebben op een plekje in de boom. Als de kraai is verjaagd, heeft ze nog steeds geen zin om naar binnen te gaan. Ze sluit haar ogen en denkt aan Isolde. Vierendertig is haar zus. Een mooie leeftijd om moeder te worden. Best al oud, eigenlijk. Zelf zou ze liever jonger kinderen krijgen. In elk geval voor haar der-

tigste. Ze is nu vijftientig... Ze glimlacht. Zelf een baby? Dat zou ze best willen, maar nee... zolang Giel studeert nog niet. Hij zit wel in het laatste jaar van zijn studie meteorologie, maar het einde van zijn student-zijn is nog lang niet in zicht. Hij geniet nog veel te veel van het ongeregelde leven en de onverwachte dingen die de dagen hem brengen: een vriend met een extra kaartje voor een voetbalwedstrijd, een telefoontje van studiegenoten op een gezellig terras, een superaanbieding voor een week-endje weg, dat zijn de dingen waar Giel enthousiast op ingaat.

Langzaam staat ze op. Haar tijd komt nog wel.

*

Een paar dagen later gaat op zaterdagmorgen zoals gebruikelijk om even voor zes uur de wekker. Maja rekt zich uit en staat geluidloos op. Na het douchen trekt ze een rood zomerjurkje aan en met een geurtje en een beetje mascara is ze klaar voor haar werk.

Terwijl ze haar schoenen aantrekt, ziet ze dat Giel zich nauwelijks heeft bewogen in de tijd dat ze in de badkamer was. Er zweemt een glimlach om zijn lippen en hij heeft zijn ogen dicht. Maja buigt zich over hem heen. Ze strijkt een lange lok haar uit zijn gezicht en geeft hem een zoen op zijn stoppelige wang. 'Ik ben weg, tot straks,' fluistert ze in zijn oor. 'Wat wordt het voor weer?'

'Kijk maar op mijn laptop,' zegt hij. Slaperig tilt hij zijn hand op en hij mompelt: 'Dag schat.'

Maja glimlacht. Ze is eraan gewend dat Giel 's morgens niet op zijn best is. Wat dat betreft zijn ze elkaars tegenpolen. Omdat Giel bijna nooit voor middernacht zijn bed ziet, is hij er 's morgens pas tegen achten uit.

Maja kijkt op het scherm van zijn laptop. Ook vandaag zal het warm en droog weer worden, leest ze. Sinds Giel meteorologie studeert, heeft hij de gewoonte om elke avond een weersver-

wachting voor de volgende dag te maken en tegelijkertijd ook zijn oude verwachting te evalueren. *Voorspelling voor 85% juist. Makkie bij dit saaie weer. Het wordt tijd voor een wervelwind*, heeft hij er als opmerking bij gezet. En als spreuk: *Nieuwe maan met helder licht, geeft ons van droogte het bericht.*

Lachend klapt Maja zijn laptop dicht. Giel houdt van afwisseling, van extremen. Zijn dag is helemaal goed als er een of ander weerrecord verbroken wordt. Maja stapt over zijn schoenen en zijn spijkerbroek heen. Er zitten vlekken op de broek. Rijp voor de wasmand. Automatisch raapt ze hem op, maar ze laat hem meteen weer vallen. Dat mag je zelf doen, denkt ze.

In het naar buiten gaan grist ze een appel van de schaal. Ze pakt haar fiets uit het schuurtje en haalt diep adem. De frisse ochtendlucht zuigt ze tot diep in haar longen. Bij de overburen steekt de ochtendkrant al in de brievenbus. Diamanten dauwdruppels schitteren in het vroege licht: een nieuwe dag wacht. Heerlijk.

De kerkklok wijst tien over zes als het tuinhekje met een klap achter haar dichtvalt. Van het geluid schrikken de mussen in de meidoorn even op, maar nog voordat Maja de straat uit is, kwetteren ze weer vrolijk verder.

Ze fietst dwars over het plein, vermijdt handig de scherven van een bierflesje bij het café en slaat het pad in naar het park.

Om halfzeven moet ze op haar werk zijn. Daar zal ze zich de rest van de ochtend moeten wijden aan brood, boter, koffie, eitjes en sapjes voor de gasten, maar het allereerste begin van de dag is voor haarzelf. Ze neemt haar vaste route. Eerst langs de vijver met de eenden en de zwarte zwaan, daarna over het bruggetje en dan volgt ze het pad langs het grasveld met bloeiende borders, tussen de rododendrons door tot ze weer het verkeer in duikt.

Dat ze vanochtend niet alleen in het park is, hoort ze net voor ze het ziet. Ritselende bladeren. Krakende takken. Een hijgende ademhaling. Iemand baant zich een weg door het struikgewas.

Plotseling verspert een man van een jaar of veertig haar de weg. Met zijn armen gespreid staat hij midden op het smalle pad. ‘Stop!’

Maja remt instinctief af, maar als ze de slome blik in zijn ogen ziet, is ze gewaarschuwd; een zatlap, na een uit de hand gelopen avondje stappen. Links en rechts hoge rododendrons. Omkeren? Ze smijt het stuur naar links, zet snel een voetje aan de grond zodat ze niet valt. Hij komt dichterbij. Snel weg hier. Ze gaat op de trappers staan. Een ruk aan haar fiets. Hij heeft de bagagedrager te pakken. Even hangt haar achterwiel in de lucht, dan verliest ze de balans. Met fiets en al kantelt ze naar links. Valt. Er schiet een pijnscheut door haar linkerelleboog. Het ruwe asfalt schaaft de huid van haar onderbeen. Iets scherp prikt venijnig in haar arm.

‘Stop, zei ik je toch!’ schreeuwt de man achter haar.

Zo snel ze kan probeert ze onder haar fiets uit te komen. Hij is sneller. Grijpt haar van achteren bij haar armen. Sleurt haar onder de fiets vandaan.

‘Laat me los!’ gilt ze spartelend. Ze gooit zich met haar bovenlichaam van links naar rechts, maar hij laat niet los. Ze moet iets bedenken. Tijd winnen. Ze spitst haar oren. Was er maar iemand nu zijn hond aan het uitlaten of zijn ochtendronde aan het joggen...

‘Eerst lief voor me zijn,’ hijgt hij, en hij drukt zijn natte lippen in haar hals. Zijn vieze adem walmt langs haar gezicht. Ze voelt zijn rechterhand langs haar heup omlaag glijden. Tot onder de zoom van haar jurk. Hij knijpt hard in de naakte huid van haar bovenbeen. O nee, niet dát! Ze kokhalst. Met hernieuwde energie probeert ze zich te bevrijden. Tevergeefs. Met zijn linkerarm trekt hij haar nog strakker tegen zich aan. ‘Rustig jij, ik krijg toch wat ik hebben wil,’ gromt hij in haar oor. Begerig graait hij naar haar borsten. Tegelijkertijd drukt hij zijn opgewonden onderlijf tegen haar aan. Haakt zijn vingers in de fijne stof van haar slipje en rukt het kapot. Zijn nagels krassen over haar huid. Klauwen

zich een weg naar de zachte huid tussen haar benen.

Niet in paniek raken. Nadenken. Meewerken? Nee. Ja. Nee.

Plotseling geeft ze toch haar verzet op. Zo slap als een ledenpop hangt ze in zijn armen. De greep van zijn linkerarm wordt losser. ‘Goed zo,’ zegt hij, ‘zó ben je lief.’ Haar jurk valt terug op haar bovenbenen. Zijn andere hand... Hij ritst zijn broek open... Hij gaat haar echt verkrachten!

Het is alsof er een knop bij haar omgaat. Haar lichaam reageert autonoom. Nadenken lukt niet meer. Haar instinct heeft het overgenomen. Ze haalt diep adem. Zuigt gierend liters lucht naar binnen en schreeuwt zoals ze nog nooit heeft geschreeuwd. Het geluid dat uit haar keel komt, is hard en snerpend als een sirene. ‘Hélp!’ Ze krijst recht in het oor van haar aanvaller. In een reflex slaat die zijn handen tegen zijn oren. Razendsnel duikt ze onder zijn armen door en rent zo hard ze kan ervandoor.

Ze hoort dat hij haar volgt. Zijn zware voetstappen achter haar. Van ergens klinkt geblaf. Een hond... een mens... hulp? Ze rent in de richting van het geluid, links, rechts, links, rechts, haar voeten snellen over het pad, de spieren in haar kuiten branden, haar adem schraapt in haar keel. Haar aanvaller geeft niet op, ze hoort hem nog steeds achter zich. Ze werpt een snelle blik over haar schouder. Meer dan een meter of vier heeft ze niet... Een eindje verder maakt het pad een bocht, achter de bocht is hulp... Ze begint nog sneller te rennen.

Over het pad loopt een vrouw met een Duitse herder. Met een ballengooier werpt ze een gele tennisbal weg. De hond vliegt er enthousiast achteraan. Maja ziet de verwonderde blik in de ogen van de vrouw als ze aan komt stormen. Tegelijkertijd hoort Maja haar aanvaller dichterbij komen. ‘Hélelp!’ steunt ze hijgend.

De verwondering in de ogen van de vrouw maakt snel plaats voor begrip. ‘Danco, gá!’ wijst ze. De hond gehoorzaamt ogenblikkelijk en vliegt het pad op waar de man ieder ogenblik kan opduiken. Een zware, hijgende ademhaling wordt luider, hij is nu heel dichtbij. Precies op het moment dat de man met rood-

doorlopen ogen de bocht uit komt, vliegt Danco erin. Ze botsen en raken allebei uit balans. De hond rolt een paar meter verder, maar de man blijft overeind. Hij herstelt zich snel; doorziet de situatie ogenblikkelijk, draait zich om en vlucht terug.

‘Danco gá, pák!’ schreeuwt de vrouw dwingend naar de hond, die overeind krabbelt. Dan verdwijnt ook de hond uit het zicht.

‘Heeft hij je...?’ vraagt de vrouw fel.

‘Dat wilde hij,’ is alles wat Maja kan zeggen. De tranen blijven in haar keel steken en ze begint over haar hele lichaam te beven.

‘Niet dus?’ De vrouw haalt haar gsm uit haar zak en drukt hem Maja in de hand. ‘Bel jij de politie, ik ga achter hem aan!’

Onthutst ziet Maja haar wegrennen. Ze kijkt naar de gsm in haar hand, tikt 112 in. Hortend en stotend begint ze haar verhaal. Nog voor ze klaar is met het beantwoorden van de korte vragen die aan de andere kant van de lijn worden gesteld, is de vrouw weer terug. ‘Geef maar aan mij.’ Ze neemt het telefoongesprek over. ‘Nee, dat is niet meer nodig. Hij is er op haar fiets vandoor in de richting van de kerk. Bonte fietstassen. Veertig. Spijkerbroek. Groen hemd. Ja, ik breng haar naar het bureau.’

Met de telefoon aan haar oor kijkt ze Maja aan, wijst naar het bloed op haar been. ‘Heb je een dokter nodig?’

Heftig schudt Maja haar hoofd. Geen dokter. Niets. Niemand. Alleen maar weg van hier. De dag overdoen.

‘Ze zegt dat dat niet nodig is,’ zegt de vrouw. Daarna beëindigt ze het gesprek. ‘Gaat het een beetje?’

‘Ja,’ zegt Maja, maar aan het trillen van haar stem is te horen dat het niet waar is.

‘Arme meid. Dat was op het nippertje. Ga even zitten.’

Bevend neemt Maja plaats op een bankje. Ze trekt haar jurk zo ver als het gaat omlaag. Over haar knieën. Over de rafels van haar slipje.

Ze werd zonet bijna verkracht...

‘Ik heet Conny. Zal ik iemand voor je bellen? Je moeder?’

‘Je hoeft niemand te bellen. Het gaat wel weer.’

‘Weet je het zeker? Dit is niet niks. Je hebt echt hulp nodig.’

Waarom snapt die Conny niet dat ze wil doen of het niet is gebeurd? ‘Bel mijn vriend dan maar.’

Het dringt niet tot Maja door wat Conny tegen Giel zegt. Gelaten staat ze op als Conny aan haar arm sjort. ‘Kom, kind, we gaan naar het bureau. Je vriend komt ook.’

Als een robot beweegt ze haar benen en haar armen. Haar hoofd doet niet mee. Het gevoel ergens van beroofd te zijn overheerst, maar wat ze precies kwijt is, weet ze niet.

Een agent opent de deur van een klein vertrek en laat Maja binnen. Iemand schenkt een bekertje water voor haar in. ‘Ga hier maar zitten, we komen zo.’

Verslagen volgt Maja de wijzers van de klok. Een voor een verdwijnen de minuten. Na een poosje gaat de deur open en komt Giel binnen. Hij drukt haar tegen zich aan en aait over haar hoofd. ‘Het komt goed.’

Door zijn geruststellende stem en kalmerende gebaren begint ze te huilen en ze kruipt diep weg in zijn armen. Hij ruikt naar deodorant, zweet en slaap.

‘Rustig maar. Wat is er gebeurd? Die vrouw aan de telefoon zei dat je bent aangerand.’

Met haar hoofd nog steeds tegen Giels borst knikt Maja. Ze voelt hoe hij verstrakt.

‘Heeft hij...? Hij heeft je toch niet...?’ Giel struikelt over zijn woorden van boosheid.

‘Dat niet.’

Hij ademt uit. Mompelt lieve woordjes tegen haar. Langzaam wordt ze kalmer.

Er komen twee agenten binnen; een man en een vrouw, beiden in uniform.

Ze vragen haar naam, adres en geboortedatum. Gewone vragen die ze gewoon kan beantwoorden. Stukje bij beetje hervindt ze zichzelf. Alsof alles weer normaal is.

De agent vraagt wat er is gebeurd.

‘Ik fietste door het park...’

‘Hoe laat?’

‘Rond kwart over zes. Ik werk van halfzeven tot halftwee.’
Werk! Maja’s ogen glijden naar de klok aan de wand. Lieve help, het is al kwart voor acht!

‘Ik zal ze wel even bellen,’ denkt Giel met haar mee. Hij loopt het vertrek uit.

‘Ga maar verder,’ zegt de agent weer. ‘Je was op weg naar je werk en...’

‘Eerst hoorde ik iets in de struiken. En toen zag ik hem. Hij stond midden op het pad.’

‘Kun je hem omschrijven? Leeftijd, postuur, kleding?’

‘Hij was een jaar of veertig, hij droeg een spijkerbroek en een donker shirt. En hij was dronken,’ antwoordt Maja.

‘Hoe weet je dat?’ De vraag klinkt nogal kortaf.

‘Ik heb wel meer dronken mensen gezien.’

‘Is je nog iets anders opgevallen? Bril? Litteken? Tatoeage?’

‘Geen bril.’ Maja schudt haar hoofd. Ze rilt bij de herinnering aan die natte lippen op haar huid. Haar hand gaat naar de plek in haar hals waar de aanvaller haar kuste. ‘Littekens, tatoeages, weet ik niet. Hij had korte, dikke vingers, dat weet ik wel. Dat zag ik. Van die vieze dikke worstvingers.’ Ze rukt haar jurk omlaag. Huivert. ‘Hij zei dat ik lief voor hem moest zijn. Toen duwde hij zich tegen me aan en greep me tussen mijn benen...’ Het duurt een poosje voordat ze verder kan gaan. ‘Dat was afschuwelijk. Ik begon keihard te schreeuwen. Krijzen. Zo hard ik kon. Hij liet me even los. Net lang genoeg om weg te komen. Hij achtervolgde me tot bij Conny en haar hond.’

‘Je hebt geluk gehad,’ zegt de politieagent.

Onthutst kijkt Maja hem aan. ‘Gelúk noem je dat?’

‘Het had veel erger kunnen zijn.’

‘Maar...’

De agente valt haar in de rede. Met een verontschuldigend

glimlachje zegt ze: ‘Wat mijn collega bedoelt, is dat voorkomen beter is dan genezen.’

‘Waar ik op doelde,’ zegt de man, ‘is dat je je schijnbaar niet bewust bent van de risico’s die je loopt als je op dat tijdstip in je eentje door het park fietst.’

‘Zo ga ik altijd naar mijn werk! Al jarenlang,’ zegt Maja. Verontwaardigd voegt ze eraan toe: ‘En ik heb nooit problemen gehad.’

Hoofdschuddend antwoordt de agent: ‘Vrouwen als jij zouden onoverzichtelijke eenzame plekken moeten vermijden.’

Maja kijkt hem aan. ‘Wat bedoel je precies met vrouwen als jij?’

‘Wat ik zeg. Jong en knap. Rokjes.’

Maja ergert zich aan zijn woorden. Eigenlijk wil ze er niet meer aan denken. Niet meer over praten. Nooit meer over praten. Maar hij doet alsof het háár schuld is. In gloeiende vuurrode letters exploderen de woede en de schaamte in haar hoofd. ‘Dat is toch de omgekeerde wereld? Het is die vent die van me af moet blijven!’

Op sussende toon zegt de agente dat ze natuurlijk gelijk heeft, maar dat het helaas noodzakelijk is in deze maatschappij weerbaar en alert te zijn.

‘Laten we bij de zaak blijven,’ zegt de man. ‘Ik werk je verklaring uit, dan kun je die straks nalezen en ondertekenen. Nog vragen?’

‘Hebben jullie hem gepakt?’ vraagt Giel, die net binnenkomt.

‘Nog niet. We hebben zijn signalement en kijken naar hem uit.’

Maja vraagt naar Conny en naar haar fiets. ‘In de fietstas zaten mijn werkkleren, en mijn tas met mijn telefoon en zo.’

‘Conny wacht op de gang. Ze wil nog even met je praten. En je fiets... tja, dat weten we niet. De aanvaller is erop weggevlucht. Ik maak daar dan ook maar een rapportje van op.’

Conny staat op van haar stoel als ze Maja ziet. ‘Arme meid,

hoe is het met je? Beetje van de schrik bekomen?’

Maja knikt. ‘Met mij gaat het weer.’ Ze grijpt Conny’s hand. ‘Ik sta heel erg bij jou in het krijt. Als jij me niet had geholpen...’

Conny wuift haar woorden weg.

‘Nee, echt, als jij er niet was geweest...’

‘Ik vind het jammer dat hij weg heeft weten te komen. Hij is er met je fiets vandoor, wist je dat?’

‘Dat hebben ze me verteld.’

‘Ik vind het zo rot voor je, nu durf je natuurlijk nooit meer door het park.’

Verbaasd kijkt Maja haar aan. Of ze niet meer door het park durft... daar heeft ze nog niet bij stilgestaan. ‘Ik weet het niet,’ zegt ze aarzelend.

‘Misschien moet je ook maar een ballengooier aanschaffen. Of een hond. Nee,’ corrigeert Conny zichzelf, ‘je kunt beter op judo gaan.’

Achter Maja’s ogen komt een flinke hoofdpijn opzetten. Hond, ballengooier, judo... Het dringt allemaal niet goed tot haar door. Ze bedankt Conny nogmaals en loopt dan snel naar buiten, de frisse lucht in.

‘Conny, mogen we je adres?’ hoort ze Giel vragen.

Adres? O, ja, adres, bedankje, goed van Giel. Had ze eigenlijk zelf moeten bedenken.

*

‘Helaas hebben we je aanvaller nog niet opgespoord,’ antwoordt een politieagent een dag of tien later op Maja’s telefoontje.

‘Ik hoop dat jullie hem snel hebben,’ zegt Maja. ‘Ik wil hem niet nog eens tegenkomen.’

‘Tja...’

‘Tja?’ reageert Maja vinnig. ‘Wat betekent dat? Jullie laten het er toch niet bij zitten?’

‘Natuurlijk niet. We blijven ons best doen, maar we kunnen niets beloven.’

‘En mijn fiets?’

‘Die is nu formeel geregistreerd als gestolen. Zo gauw we nieuws hebben, bellen we je terug.’

Boos werpt Maja haar nieuwe telefoon op tafel. Het is een goedkope prepaid. Haar andere is nog steeds weg en op de plaats van haar fijne sportfiets staat nu een krakkemikkig kringloopgeval waarvan het slot nog duurder was dan de fiets zelf. Om een mooie fiets te kunnen kopen, moet ze wachten op het geld van de verzekering. Als het een beetje gunstig uitvalt, kan ze daar misschien een deel van opzijleggen voor het autootje waar ze al jaren naar verlangt. Maar meestal gaat haar spaargeld op aan andere dingen. Het hebben van een eigen woning is een luxe, maar het is wel een luxe die geld blijft vragen. Natuurlijk is ze opa ontzettend dankbaar voor het huisje dat ze van hem heeft geërfd. Een eigen huis met een tuintje, wie van haar leeftijdgenoten heeft dat? Toch zucht ze als ze rondkijkt. De gebutste houten tafel maakt niet uit en de antieke badkamer evenmin. Dat de blauwgeverfde stoelen uit de kringloopwinkel komen, interesseert haar niet, maar de kozijnen hebben dringend een nieuwe lik verf nodig. Vorig jaar was het de peperdure cv-ketel die alle spaargeld opslokte, dit jaar zijn de kozijnen aan de beurt. Dág superfiets, dág eigen autootje... Zolang Giel nog studeert, blijft zeker dat autootje toekomstmuziek.

Misschien kan ze ergens iets bijverdienen. Ze vist haar tas van de vloer en hangt hem schuin over haar schouder. Zwaar. Door de zaklantaarn en de opvouwparaplu. Het borrelt in haar binnenste. Voor iedereen is de aanranding verleden tijd. Behalve voor haar. Verdorie, loopt zij met extra gewicht te sjouwen omdat ánderen niet weten waar de grenzen liggen! Ze steekt haar gsm in haar broekzak. Daarna sluit ze de deur en controleert tweemaal of hij ook echt dicht is.

Op haar gammele fiets rijdt ze naar het winkelcentrum om

bloemen te halen. Als Giel thuiskomt van zijn studiegroep, gaan ze met zijn tweeën Conny een bedankbezoekje brengen.

Pas als ze de bloemisterij nadert, verbetert haar humeur door alle kleuren, geuren en vormen. Er staan fleurige voorgebonden boeketten en losse, op kleur en soort gesorteerde bloemen in emmers op de stoep. In de winkel nog meer bloemen. Bloeiende vaste planten, groenblijvende planten, cactussen en vetplanten. Ze snuift de geuren op. De hele winkel ruikt naar aarde, naar groen, naar water en naar bloemen. Ze doet haar ogen even dicht om zich op de geur te concentreren. Toch heel wat beter dan de reuk van spek met ei elke dag in het hotel waar ze werkt. Misschien had ze toch niet de horeca in moeten gaan, maar een of andere groene opleiding moeten kiezen.

Ze schrikt op uit haar gedachten als een stem vraagt of ze geholpen wil worden.

‘Eh... ja. Ik wil graag een mooi boeket, een bijzonder boeket.’

Samen met het winkelmeisje kiest ze kleine zonnebloemen, rode roosjes, korenbloemen, margrietten, gipskruid en hypericum.

‘Mooi, die primaire kleuren. Zo naturel,’ zegt het meisje als ze het boeket bijeenbindt. ‘Je hebt er kijk op.’

‘Ik hou nu eenmaal van gewoon,’ antwoordt Maja een beetje verlegen terwijl ze zich probeert voor te stellen hoe het zou zijn om in een bloemenwinkel te werken. En vervolgens hoort ze zichzelf zeggen: ‘Jullie hebben niet toevallig iemand nodig?’

‘Eh, nee,’ zegt het meisje. Verontschuldigend heft ze haar handen op. ‘Moeilijke tijd nu. Bloemen worden steeds meer gezien als een luxartikel, sorry. Ik kan wel je naam noteren, voor het geval dat.’

‘Och, laat maar. Ik heb nog werk, ik dacht alleen... Ik kom nog weleens binnenlopen.’

Als ze bij Conny aanbellen, horen ze Danco blaffen.

Voetstappen. Luid en snel op een harde vloer.

Conny's ogen die door het raampje in de deur gluren.

Giel grapt: 'Goed volk.'

'Ik zie het, wacht,' antwoordt Conny.

Giel rolt met zijn ogen en fluistert: 'Hier kom je niet zomaar binnen.'

Er rammelt een kettinkje, er kraakt een slot en dan zwaait de deur open.

Moet dat nou zo, vraagt Maja zich af. Ze werpt Giel een veel-betekende blik toe.

'Kom binnen,' zegt Conny hartelijk.

Ook de hal is op veiligheid en doelmatigheid ingericht, ziet Maja. In de paraplubak staan twee ballengooiers, een knalroze paraplu en een ouderwetse wandelstok. De vloertegels hebben een zandkleurig hoekig motief, boven een tafeltje hangt een vierkante spiegel. Twee tennisballen, Danco's riem, een sleutelbos en een handjevol munten. Op een matje naast de deur staan Conny's stevige wandelschoenen keurig in het gelid.

'Dag Maja, ben je weer helemaal de oude?' vraagt Conny als ze met een kop thee in de woonkamer zitten.

'Bijna. Nog af en toe een beetje bang.'

'Wacht, ik heb wat voor je.' Conny springt op en loopt snel de kamer uit. Ze horen haar de trap op gaan.

'Wat gaat ze nou doen?' vraagt Maja zachtjes. 'Zou ze hier alleen wonen? Zie jij iets van een "meneer" Conny?'

Giel kijkt rond en schudt zijn hoofd.

'Wel logisch dan, dat ze alles zo goed heeft georganiseerd,' gaat Maja verder.

Giel snuift. 'Beetje erg goed, als je het mij vraagt. Ze houdt érg van orde en regelmaat.' Hij wijst naar de bloempotten op de vensterbank. Vier witte geglazuurde potten met witte orchideeën die paarsgewijs met hun bloemtakken naar elkaar toe wijzen. Op de kast eenzelfde setje van witte orchideeën in witte potten en op tafel staat er ook nog een, precies in het midden van een vlekkeloos kleedje.

Maja lacht en fluistert: ‘Wat wit allemaal. Staan wij hier met ons bonte gemengde boeket.’

‘Het is het idee dat telt,’ fluistert Giel terug.

Met iets wits in haar hand komt Conny de kamer binnen. Ze vouwt het uit en laat Maja een veel gedragen judopak zien. De bruine band die ertussen zit, steekt ze in haar zak. ‘Kijk, dit zal je wel passen. Het is mij te klein. En ik heb het niet meer nodig.’ Conny geeft het pak aan haar.

Overrompeld neemt Maja het aan.

‘Ik ben er te oud voor,’ zegt Conny. ‘Mijn knieën willen niet meer. Maar ze krijgen mij niet klein, hoor. Ik sta mijn mannetje wel.’

Een judopak, wat moet ze daar nu mee? Maar ze wil Conny niet voor het hoofd stoten, dus ze knikt een beetje terwijl Giel zegt: ‘Ja, daar ben ik van overtuigd. Dat is ook de reden dat we hier zijn.’

‘Om je te bedanken voor je hulp,’ voegt Maja eraan toe. ‘Ik heb een bloemetje voor je meegebracht. Ik hoop dat je het mooi vindt.’ Ze maakt een vaag handgebaar naar de orchideeën.

‘Wat lief van je, dank je wel. Ja, het is een mooi boeket,’ zegt Conny lachend. Openhartig gaat ze verder: ‘Ik koop haast nooit meer snijbloemen voor mezelf. Dat is te duur. Ik ben overgestapt op orchideeën. Daar heb ik veel langer plezier van.’

In de korte stilte die valt, drinken ze alle drie een slok thee.

‘Dat judopak...’ zegt Maja langzaam.

‘Logisch toch. Wat jij moet doen, is op judo gaan. Je moet leren om jezelf te verdedigen. Heb ik ook moeten doen toen mijn Kees ervandoor ging,’ antwoordt Conny.

Maja hoort hoe Giel ademhaalt, zijn bekende aanloop voordat hij een vraag wil stellen. O nee, Giel, denkt ze, vraag alsjeblieft niets over Kees.

Maar het is al te laat. ‘Kees...’ zegt Conny, ‘heeft me laten zitten voor een jongere meid, zo’n hittepetit met korte rokjes, zonnebankbruin en de haren elke maand in een andere kleur ge-

verfd. Pff... het lachen zal haar zijn vergaan. Ze hebben nu al drie kinderen, alle drie jongetjes.'

Vijf kwartier later staan ze buiten, met het judopak en tot in de details op de hoogte van het mislukte huwelijk en de echtscheiding van Conny en Kees.

'Wat een verhaal,' zegt Maja zuchtend.

'Ja, triest. Daar kun je een boek over schrijven.' Giel slaat zijn arm om Maja heen. 'Kom, we gaan lekker even de stad in.'

'Ik gun haar wel een leuke vriend, jij niet?' zegt Maja.

Giel lacht. 'Dat zou wel jammer zijn voor Danco. Die krijgt nu alle aandacht.'

'Dat was een serieuze vraag,' zegt Maja een beetje geïrriteerd.

'Gaf ik je dan geen serieus antwoord?' Giel lacht weer en stapt op zijn blauw-rood geverfde omafiets. 'Kom mee, dan gaan we een hamburger eten. Ik heb nog een paar kortingsbonnen van McDonald's.'

Maja bindt het judopak achterop en rijdt Giel achterna, haar gedachten nog steeds bij Conny. Hoe oud zou ze zijn? Vijftig? Zou ze eenzaam zijn, alleen met Danco? Nee, eenzaam niet, die indruk gaf ze niet echt. Wel boos op Kees. En jaloers op zijn nieuwe liefde. Zijn zontjes... Grappig, dat veldboeket bij al die witheid van bloemen en potten. Niet verwacht dat Conny dat echt leuk zou vinden... *Naturel*, zo noemde het meisje uit de bloemenwinkel het boeket. Ja, werken met bloemen, dat zou wel leuk zijn...

'Kom je nog?' roept Giel, zijn hoofd omgedraaid.

'Ja!' Energiek duwt Maja de pedalen in om Giel zo snel mogelijk in te halen.

*

Dzjengis, de afwashulp, is onvindbaar op het moment waarop er geroep uit de ontbijtzaal klinkt. Maja garneert nog haastig een nieuwe schaal kaas. Ze legt een paar aardbeien tussen de plakken

en spoedt zich met de schaal naar de ontbijtzaal. Nog voor ze binnen is, komt de lucht van verbrand brood haar al tegemoet. O, nee... niet alweer die broodrooster, denkt ze geïrriteerd. Mensen lezen de instructies niet. Geen wonder dat er sneden blijven hangen.

‘Er is iets met de broodrooster,’ roept een oudere dame.

‘Ja,’ zegt Maja kort, ‘ik ruik het.’ Ze trekt de stekker uit het stopcontact en voordat iemand iets kan opmerken over geen brood kunnen roosteren, kondigt ze aan dat ze een ander apparaat gaat halen.

Als ze terugkomt met een kleine reservetoaster, staan er al een paar ongeduldige mensen te wachten. Ze verwijderd de verbrande sneden voor zover ze erbij kan en neemt ze mee naar de keuken. Daar verdubbelt haar irritatie als ze ziet dat op de plek die leeg moet blijven voor de vuile vaat toch wéér schone borden staan. Dzjengis trekt een onnozel gezicht.

‘Verdorie Sjeng, nou doe je het weer.’

‘Dzjengis.’

‘Wie noemt zich nou Dzjengis als hij Sjeng heet?’

‘Laat mijn naam erbuiten.’

In de zak van haar schort balt Maja haar vuist om rustig te blijven. ‘Oké. Maar die borden...’

‘Mens, maak je niet druk. Ik ruim het zo op.’

‘Je doet het erom!’

‘Wat is hier aan de hand?’ vraagt Eline, die net binnenkomt. Ze kijkt van de een naar de ander.

Dzjengis haalt zijn schouders op. ‘Niets. Maja is alleen een beetje gestrest.’

Eline zegt: ‘Maja, ik geloof dat wij straks eens moeten praten. Ga nu verder met je werk.’

‘Ik zei alleen dat hij de borden niet dáár, maar dáár neer moet zetten. Hij moet toch onderhand weten dat die plaats leeg moet blijven voor de volle dienbladen die uit de ontbijtzaal komen?’

‘Heb een beetje geduld met hem, hij is pas aan zijn derde

week,' zegt Eline sussend.

Maja knijpt weer in haar handen. Ze heeft een hekel aan Sjeng. Met grapjes en complimentjes probeert hij bij iedereen in een goed blaadje te komen. Bij haar is dat niet gelukt. Bij Eline wel.

Achter Elines rug loopt Sjeng met een stapel schone borden naar de plek en doet alsof hij ze neerzet. Door de triomfantelijke grijns op zijn gezicht begint Maja's bloed te koken.

'Nou doet hij het weer!' Het ontglipt haar voordat ze er erg in heeft.

Terwijl Eline zich omdraait, plaatst Dzjengis de borden netjes op de porseleinkar.

'Sorry, ik moet even naar het toilet,' zegt Maja. Geduld bijtanken. Even geen Sjeng en geen gasten zien.

Ze weet dat ze de laatste tijd nogal ongeduldig is. Snel geïrriteerd ook. Alles stoort haar. En Dzjengis vreet energie.

Op het toilet is ze een ogenblik van alles verlost. Ze concentreert zich op haar ademhaling en wast haar handen. Ondertussen kijkt ze in de spiegel. Ze ziet er nog precies hetzelfde uit als drie weken geleden. Zwart, kort haar dat door haar vader maandelijks in model wordt geknipt. Donkere ogen onder iets te zware wenkbrauwen. Een huid die door de witte blouses die ze moet dragen altijd iets bruiner lijkt dan ze werkelijk is. Alleen de wallen onder haar ogen verraden dat ze niet voldoende nachtrust krijgt. En wie valt dat nou op? Voor iedereen is de aanranding blijkbaar voltooid verleden tijd. Passé. Klaar. Over en uit.

'Je bent er goed van afgekomen, nietwaar?'

'Wat een mazzel dat er iemand in het park was.'

'Het had ook op een verkrachting kunnen uitlopen.'

'Geen verwondingen, geen blauwe plekken, meid, ik ken iemand die...'

Bla bla bla...

Maja ergert zich aan dat soort opmerkingen. Ze hoort het aan en knikt een beetje. Weten zij veel hoe het is om 's nachts stijf

van de schrik wakker te worden. Geen enkele nacht meer goed te slapen. Nog altijd niet het park in durven. Kilometers omfiet-
sen op een rammelbak van de kringloop. Ruzie met je vriend en
het besef dat hij er niets aan kan doen. Ze schrikt nog steeds van
elke onverwachte beweging en van elk geluidje. Ze kan het niet
hebben als ze onverwacht wordt aangeraakt. Zelfs de aanraking
van Giel verdraagt ze amper. Het ligt aan haar, dat is duidelijk,
maar ze kan er niet aan wennen. Snel uit haar doen. Veel moei-
te om gewoon te functioneren. Ze ziet dat haar mondhoeken
omlaag hangen.

Kom op. Lachen moet ze. Vriendelijk zijn. Glimlachen. Om
de terugkeer naar de ontbijtzaal nog even uit te stellen, knijpt ze
een flinke dosis zeep uit de flacon en gaat verder met handen
wassen. Die Sjeng, ze zou hem soms wat kunnen doen. Ze weet
dat hij vaak ergens stiekem in een hoekje staat te roken...

Nee, Maja, je niet opwinden. Dat helpt niet.

Ze haalt diep adem.

Jammer dat Eline net hoorde dat ze hem uitkafferde.

Ze kijkt zichzelf via de spiegel in de ogen. Heeft ze toch hulp
nodig? Therapie? Praatgroepen, psychologen, slachtofferhulp?
Nee, besluit ze, dat heeft ze niet nodig. Zolang ze met rust gela-
ten wordt, heeft ze niets en niemand nodig.

Nijdig wrijft ze in haar handen. Ze schrikt als de deur van de
toilettruimte opengaat, maar pas als ze de verwonderde blik van
Eline volgt, realiseert ze zich waar ze mee bezig is: haar handen
druipen van het zeepsop boven een wasbak vol schuim en stro-
mend water.

'Ik denk dat ze nu wel schoon zijn,' zegt Eline koel.

Maja houdt haar handen onder de kraan, ratst een paar papie-
ren handdoekjes tevoorschijn, droogt haar handen af en maakt
zich uit de voeten.

In de ontbijtzaal verdringen de gasten zich om de schalen met
kaas en vlees. Op een paar plakjes gatenkaas na is alles op. Oeps,
is ze echt zo lang weggeweest?

‘Ik haal nieuwe schalen,’ zegt ze glimlachend terwijl ze de lege exemplaren op elkaar stapelt.

‘Ik hoop het. Ik moet naar een vergadering en ik zou graag van tevoren iets eten,’ bitst een man in een pastelleurig overhemd.

Maja kijkt hem aan. ‘Ik ben zo terug, meneer.’ Hij ruikt naar een of ander duur merk aftershave.

‘Het sap is ook op. Breng dat dan tegelijkertijd ook mee,’ commandeert hij.

Wat een eikel. Maja dwingt haar mond tot een glimlach en zonder iets te zeggen loopt ze naar de keuken.

‘Zorg jij voor sap?’ roept ze naar de afwashulp. Hij staat met zijn rug naar haar toe bij een blad met vuile vaat. Zelf loopt Maja linea recta door naar de koelcel. Als ze met volle schalen vlees- waar en kaas terugkomt, staat Sjeng nog steeds doodgemoedereerd bestek te sorteren.

‘Had je me niet gehoord? De jus is op!’

‘Ik ben hier voor de vaat, de jus is jouw pakkie-an,’ antwoordt hij.

Ze klemt haar kaken op elkaar. Rustig blijven! Geen tijd voor discussies. De gasten wachten. Ze trapt de deur open. Eerst het buffet aanvullen.

‘Daar ben je eindelijk,’ zegt de man van de vergaderafpraak. Demonstratief kijkt hij op zijn horloge. ‘Ik heb niet veel tijd meer.’

Ja, ja, ik weet het, denkt ze. Sta dan gewoon eerder op, man. Ik kan het niet helpen dat het nu topdrukte is.

Ze glimlacht naar hem.

‘Waar is de jus?’

‘Ik heb maar twee handen, meneer. Komt er zo aan.’ Ze bijt op haar lippen en vlucht de keuken in. Oei, die opmerking was op het randje. Eigenlijk eroverheen. Normaal is ze altijd beleefd tegen de gasten, maar deze vent... grr... Sap!

Ze rent door naar de koelcel, grijpt twee kannen jus en snelt meteen weer terug. Met haar voet geeft ze een trap tegen het

rechterdeel van de klapdeur. De deur blijft dicht. Ze trapt opnieuw. De deur hapert. Ergens zit iets in de weg. De deur gaat pas open als ze er met haar schouder tegenaan duwt. Dan ziet ze de hindernis, het obstakel: de vervelende gast! Hij wrijft over zijn schouder. Stond hij pal achter de klapdeur te wachten op zijn sap? Stom. Wie gaat er nou daar staan wachten?

Luid, zodat hij in het hele restaurant te horen is, zegt hij: ‘Wat is dit voor een bediening? Ik dien een klacht in. Roep de manager.’

Terug naar de keuken, schiet het door Maja heen. In één beweging draait ze zich om, maar nog voor ze een halve meter verder is, voelt ze de druk van zijn hand op haar schouder. Een niet te stoppen herinnering aan de man in het park overspoelt haar. Haar adrenalineniveau schiet als een raket de lucht in. Een ijskoude siddering golft over haar rug en het bloed trekt weg uit haar wangen. ‘Hier blijven jij!’ Hard knijpt hij met zijn vingers in haar vlees.

‘Lamelos!’ Als een dier dat zich uit een val moet bevrijden, rukt ze zich los. Wild. Ongecontroleerd. Een grote golf sinaas-appelsap gutst uit de kan langs haar rechterhand, sijpelt als een gele waterval over zijn hemd en broek tot op de grond.

‘Gestoorde trut!’ schreeuwt de man. Wat hij haar allemaal nog meer naroept, hoort ze niet. Ze laat de kannen uit haar handen vallen en terwijl de glasscherven op de grond rinkelen, vlucht Maja voor de tweede keer die ochtend de toiletruimte in. Hijgend gaat ze op het wc-deksel zitten. Niet huilen, niet huilen, houdt ze zichzelf voor. Dat is die eikel niet waard. Hij moet gewoon met zijn poten van me afblijven. Ze blijft zitten totdat haar ademhaling weer normaal is en haar hart niet meer zo snel klopt. En nu? Ooit moet ze er weer uit. Heeft ze zichzelf voldoende onder controle? Ze moet rustig en zakelijk kunnen uitleggen wat er gebeurde. Zeggen dat het een instinctieve reactie was op... op... Nee, dat krijgt ze tegen die vent nooit over haar lippen.

Gelijk had hij wel, denkt ze als ze wat tot rust is gekomen. Dat was geen normale reactie. Haar wangen kleuren rood van schaamte. Zou hij echt denken dat ze gek is? Misschien heeft hij wel gewoon gelijk. Ze voelde een hand... en toen, zonder nadenken, bám. Instinctief. Dat kan gewoon niet; dat moet niet nog eens gebeuren. Op de een of andere manier moet ze dat zien te overwinnen.

Er wordt op haar deur geklopt. ‘Maja,’ klinkt de stem van Eline. ‘Kom naar buiten.’ Elines stem is onverwacht zacht. ‘Zo kan het niet langer, dat weten we allebei. Kom eruit. We moeten praten. Ik verwacht je over enkele minuten in mijn kantoor.’

Schoorvoetend gaat Maja Elines kantoor binnen.

Eline wijst haar een stoel, geeft haar een kop koffie en steekt van wal. ‘Maja, ik weet niet wat ik met je aan moet. Je bent een goede kracht. Al jaren. Ik wil je niet graag missen, maar dit gedrag is onvergeeflijk. Dit kan echt niet.’

Maja denkt even na. Het heeft geen zin om Eline op het slijmen en de achterbaksheid van Dzjengis te wijzen. Dan zou ze jaloers overkomen. Dus geeft ze alleen maar aan dat ze slecht slaapt en dat ze zich aangevallen voelde doordat die man haar zo beetpakte.

‘Misschien heb ik jouw probleem wat onderschat.’ Eline krabbelt enkele telefoonnummers op een papiertje. ‘Ik denk dat het goed is als je eens met iemand gaat praten.’

Zonder te kijken steekt Maja het briefje in haar zak. ‘Ik weet zeker dat er niets was gebeurd als hij zijn handen had thuisgehouden. Het kwam doordat hij me onverwacht bij mijn schouder greep.’

‘Die man is een van onze gasten.’

‘Ja, en gasten hebben altijd gelijk,’ sneert Maja. Ze voelt dat haar bloed weer begint te koken, vergeet dat ze op de wc tot dezelfde conclusie is gekomen.

‘Dat wilde ik niet zeggen. En dat is ook niet waar. Ik wil iets met je afspreken. Als jij zorgt dat je wordt zoals je altijd bent

geweest, beschouw ik dit als een eenmalig incident. We stellen de klant tevreden, betalen de stomerij, bieden hem een gratis overnachting aan. Voor mijn part nog een gratis diner. Maar dan moet jij ook bereid zijn te veranderen.'

Op verdedigende toon zegt Maja: 'Ik moet veranderen? Dat is toch de omgekeerde wereld? Die man was ronduit onbeschoft. Hij greep mij beet! Iedereen moet gewoon van me afblijven.'

Op een toon waaruit het meeste begrip al is weggevoerd, antwoordt Eline: 'Ik begrijp je volkomen, maar als je in de horeca werkt, moet je leren je trots opzij te zetten. Je hebt mijn voorstel gehoord. Het is nu aan jou. De rest van je dienst kun je vrij nemen om je keuze te maken.'

Thuis ligt Giel languit op de bank met een muziekje in zijn oren.

'Hé, ben je er al?' zegt hij terwijl hij de dopjes uit zijn oren haalt en rechtop gaat zitten.

Kwaad zegt ze: 'Ik ben naar huis gestuurd.'

'Ontslagen?'

'Nee, natuurlijk niet. Dat moest er nog bij komen. Ik moet naden-ken.'

'Ga zitten. Ik haal iets te drinken en dan vertel je me wat er aan de hand is.' Giel slingert zijn lange benen van de bank, gaat naar de keuken en komt terug met twee glazen cola.

Als ze hem het hele verhaal heeft verteld, laat Giel een stilte vallen.

'Wat is er, waarom zeg je niks?' vraagt Maja.

'Lieve schat, ik hou heel veel van je en ik volg je redenering en ik begrijp waarom je het de omgekeerde wereld vindt, maar zo werkt het niet. Helaas.' Daarna voelt ze zijn armen om haar schouders. Zacht trekt hij haar tegen zich aan en kust haar in haar hals. Precies op dezelfde plek. Ze krimpt in elkaar.

'Wat is er?' vraagt Giel.

Ze staat op. 'Niets,' liegt ze. 'Ik haal nog wat cola. Jij ook?'

Hij schudt zijn hoofd.

Langzaam pakt ze de cola uit de koelkast en schenkt haar glas vol. Zo kan het niet langer. Als ze wil dat Giel bij haar blijft, moet ze veranderen. Hoe kunnen ze van elkaar houden zonder elkaar lief te hebben? Ze neemt een slok cola en voelt hoe de belletjes in haar mond uiteenspatten.

‘Wat doe je allemaal?’ vraagt Giel.

‘Ik kom,’ roept ze terug. Als ze moeite blijft houden met aanrakingen, raakt ze hem zeker kwijt. Dat zal hij nooit kunnen begrijpen, laat staan accepteren. Ze gaat op de bank zitten en kruipt tegen Giel aan. Het móét. Er trekt een huivering door haar lichaam.

‘Koud?’ vraagt hij. ‘Arme schat.’ Hij wrijft haar warm; eerst haar armen en vervolgens laat hij zijn handen over haar hele lichaam glijden. Het lukt haar die liefkozing zonder problemen te ondergaan.

Ze laat haar handen door zijn haar gaan. ‘Je hebt mooi haar.’

‘Zit je me nou weer te plagen?’

Giels haar is blond en valt met een natuurlijke losse slag tot op zijn kaaklijn.

Maja lacht. ‘Nu niet.’

Sinds iemand tegen hem heeft gezegd dat hij perfect haar heeft voor een shampooreclame, laat hij het knippen door een veel te dure kapper. Maja kan het niet laten daar van tijd tot tijd een opmerking over te maken.

‘Ik meen het. Je hebt echt mooi haar. Maar er is nog meer moois aan jou.’ Ze maakt de knoopjes van zijn hemd een voor een los. Liefkozend beroert ze de gebruinde huid van zijn borstkas.

Als ze na het intieme moment op de smalle bank in elkaars armen liggen zegt Giel: ‘Lieve Maja, het is nu eenmaal gebeurd. Dat is een feit en dat moet je accepteren. Je kunt niet verwachten dat de hele wereld zich aan jou aanpast.’

Als ze aanstalten maakt om iets te zeggen, legt Giel teder zijn hand op haar mond. ‘Ik weet wat je wilt zeggen en je hebt gelijk.’

Jij hebt niets gedaan, er is jou iets aangedaan. Maar als je je baan wilt houden, laat je cheffin dan zien dat je wilt veranderen.' Hij gaat verder: 'Waarom wil je er eigenlijk met niemand over praten? Dat snap ik niet.'

'Ik praat er wel over,' werpt ze tegen. 'Met jou.'

'Ja, je praat met mij. Alleen maar met mij, en ik kan je niet goed genoeg helpen. Praat met Isolde. Met je moeder. Met een psycholoog. Dóé er wat aan.'

Pas na een hele poos zegt ze: 'Je kent mijn moeder. Die laat niet los. Dat is net een terriër. Ik heb een keertje met haar gepraat en nu blijft ze er maar op terugkomen als ze de kans krijgt. Daar heb ik geen zin in. Isolde kan ik het ook niet aandoen. Die zit hoog en droog op haar roze wolk. Maar je hebt gelijk. Ik moet íéts doen. Ik gá ook iets doen. Morgen. Of overmorgen.'

'Nee, mórgen!'

De volgende ochtend meldt Maja zich ziek bij Eline.

'Oké,' zegt Eline. 'Een ochtend zonder jou redden we ons wel.'

Zonder zich bezwaard te voelen legt Maja de telefoon neer. Laat Dzjengis maar eens de handen uit de mouwen steken. Ze legt het judopak van Conny op de bodem van haar sporttas, doet er een handdoek en douchespullen bij. In haar wijde bruine trui en spijkerbroek is ze klaar voor de volgende stap, haar eerste judoles. Nog steeds niet van harte, maar beloofd is beloofd.

Terwijl ze haar sjaal ombindt, voelt ze de spanning in haar buik. De sportzaal waar de judolessen worden gegeven, is aan de rand van het park. Dit is de eerste keer dat ze weer zo dicht bij het park zal zijn. Ze aarzelt, zegt hardop tegen zichzelf: 'Kom op, Maja, ga gewoon. Er ligt echt niemand op de loer. Het is donderdagochtend tien uur, niet zaterdag voor dag en dauw.'

Toch hijgt ze als ze het licht van de lamp boven de spiegel dooft. Ze grijpt haar tas en gaat naar buiten. Het bloed stroomt

snel door haar aderen en haar hart klopt in haar keel als ze op haar fiets stapt. Rustig worden. Adem in, adem uit. Onder het rijden kalmeert ze. Opgelucht blaast ze haar adem uit. Zie je wel, ze kan het wel. Maar als ze het park in het oog krijgt, keert de spanning terug. Ze rijdt snel naar de sporthal en zet haar fiets dicht bij de ingang terwijl ze de omgeving bestudeert. Een stuk of drie auto's, een elektrische fiets en een handjevol gewone fietsen. Het lijkt inderdaad niet druk, precies zoals de receptioniste haar verzekerde. Goed dat ze een paar privélessen heeft kunnen regelen, voordat ze lid van de club wordt. Hopelijk is de leraar aardig. Een paar tieners met hun haren nog vochtig van de douche komen kletsend naar buiten.

Maja loopt haastig naar de ingang van het gebouw, maar net als ze de deur wil openmaken, zwaait die vanzelf open. Twee mannen komen achter elkaar naar buiten. 'Zo, schoonheid,' zegt de een, 'met jou wil ik weleens sparren.'

Geschrokken deinst Maja achteruit.

De andere man lacht en laat een langgerekte fluittoon horen.

Totaal van haar stuk gebracht vliegt ze terug naar haar fiets. Zo hard ze kan rijdt ze weg, ze negeert onderweg een rood stoplicht en pas als ze thuis op de bank zit, wordt ze zich bewust van haar extreme reactie. Waarschijnlijk was het allemaal heel onschuldig bedoeld.

Zo wordt het nooit wat, flitst het teleurgesteld door haar heen.

Ze hoopt dat Frankrijk hun relatie goed zal doen

De vijftientigjarige Maja krijgt de schrik van haar leven als ze op de vroege morgen op weg is naar haar werk. In het park waar ze altijd doorheen fietst, wordt ze aangerand door een dronkenlap. Het is het begin van een serie veranderingen in haar leven. Ze zegt haar baan bij het hotel op en gaat zelfverdedigingslessen volgen om steviger in haar schoenen te staan.

Als ze de kans krijgt om tijdelijk beheerder te worden van een kasteel in Frankrijk, heeft Maja het gevoel dat dit precies is wat ze nodig heeft. Even weg van alles. Samen met haar vriend Giel gaat ze het avontuur aan. Maja hoopt dat dit hun relatie goed zal doen, want die gaat door zwaar weer. Maar voor sommige dingen is een locatieverandering niet genoeg.

Marleen Schmitz debuteerde met *Twee zussen, drie levens*, een levensecht verhaal over de sterke band tussen zussen. Ook in *Wintervlinder* speelt de zussenrelatie weer een bijzondere rol.

Z&K

ISBN 978 94 0190 213 7 NUR 344

9 789401 902137

www.zomereneuning.nl